

ἐμβατεύσωμεν, ἔστω καὶ ἐπὶ μικρὸν, εἰς τὴν μεταλαοπέπειαν τῶν ἔργων αὐτοῦ;

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΝ ΠΟΜΠΗΙΑ.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἀνασκαφὰς ἐν Πομπηία ἀνευρέθη καπηλεῖον, εἰς τοὺς τοίχους τοῦ οὐοῖου ὑπάρχουσι περίεργοι ζωγραφίαι παριστάσαι σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Αἱ ζωγραφίαι αὗται, τέχνης λεπτοτάτης, εἶναι ἀξιόσημικοί, διότι ἐξ αὐτῶν μανθάνομεν διαφορὰς μέχρι τοῦδε ἀγνώστους λεπτομερείας περὶ τε τὸν ἱματισμὸν καὶ τὸν τῶν ἀρχαίων ἐν γένῃ βίον. Εἰς ἐκάστην ζωγραφίαν ὑπάρχει καὶ ἐπιγραφή. Μία τῶν ζωγραφιῶν τούτων παριστᾷ ἐρωτικὴν σκηνήν· ἡ δευτέρα δύο καθήμενους πρότραπέζης καὶ γυναῖκα, ἣτις προσφέρει αὐτοῖς ἐντὸς ῥητοῦ οἶνον. Ἡ τρίτη παριστᾷ δύο ἀνδρας, τὸν μὲν νεώτερον, τὸν δὲ πρεσβύτερον καθήμενους ἐπὶ ἔδρας καὶ ἔχοντας ἐπὶ τῶν γονάτων περιέχουσαν σανίδα κύβους διαφόρων χρωμάτων. Ὁ νεώτερος τὴν ἡλικίαν ἐγείρων τὸ κυτίδιον, τὸ περιέχον τοὺς κύβους διὰ τῆς δεξιᾶς λέγει, κατὰ τὴν κάτωθεν ἐπιγραφήν EXSI τούτέστι, ἐβγήκα, ἐκέρδησα. Ὁ πρεσβύτερος δεικνύων τοὺς ἐπὶ τῆς σανίδος κύβους ἀμφισβητεῖ τὸ γεγονός καὶ λέγει NON TRIADUAS EST (δὲν ἔκαμες τρία ἀλλὰ δύο.

Ἡ προσεχὴς ζωγραφία εἶναι συνέχεια ταύτης· φαίνεται ὅτι συζητοῦντες οἱ παίζοντες ἡλθον εἰς λόγους· ὁ νέος ὑποστηρίζει ὅτι ἔκαμε τρία καὶ ἐκέρδησε (EGOFIV), ἐν ᾧ ὁ γέρον μὲ βάρβαρον ἔκφρασιν λέγει ὁμοίως ECOFIV. Ὁ κάπηλος, ὅστις ἐν τῇ ζωγραφίᾳ ταύτῃ ἴσταται ἐν τῇ γωνίᾳ παρὰ τὴν τράπεζάν του, ἀνατινάσσεται καὶ λέγει στρεφόμενος πρὸς τοὺς παίζοντας ITIS FORAS RIXSATIS (πηγαίνετε ἔξω νὰ πιασθῆτε).

— Φωτογραφία διὰ τοῦ τηλεγράφου.— Ἐν Παρισαίοις ἐγένετο περίεργος ἀνακάλυψις. Πρόκειται περὶ ἀποστολῆς εἰκόνων διὰ τοῦ τηλεγράφου! Τὸ πρῶτον πείραμα ἐπέτυχε. Ἐστάλη ἡ φωτογραφία τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας κ. JACO. Μετὰ τινα λεπτά ὁ τηλεγράφος μετεβίβασε τὴν εἰκόνα εἰς Λυών. Ὁ τηλεγραφεὴς ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴσῃ καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον τὴν εἰκόνα του ἀναδύουσιν ἐν σχήματι πενταφράγκου, συνεπεία, τῶν παλμῶν τοῦ ἡλεκτρικοῦ δείκτου. («Ἐθν. Ἀμυνα.»)

— Ἐν θουελλῶδει τινὶ νυκτὶ, ἀναφέρει ἐφημερίς τις τοῦ Λυών, ἐνέσκηψε κεραυνὸς ἐν τῇ

ὁδοῦ τοῦ Γιρλάνδ, καὶ διατρέξας τὴν οἰκοδομήν ἐν ἣ κατώκει ὑποδηματοποιὸς τις, ἀνεποδογύρισεν ὅλα τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας, ἀνέτρεψε τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, τὴν κοπίδα του, τὴν σφύραν του, καὶ τὰς ὑλάγρας του τοσοῦτον, ὥστε συνεχροῦντο μεταξύ των καὶ ἀπεχωρίζοντο αὐθις, καὶ ἔσυρον τοὺς ἡλούς καὶ τὰ μεταλλικὰ ὅλα τὰ πέριξ αὐτῶν. Ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ἔμεινεν ἐκπληκτικὸς δι' ἀρκετὰς ὥρας, ἀπορῶν πῶς νὰ μεταχειρισθῆ τὰ τρελλαθέντα ταῦτα ἐργαλεῖα, πιστεύων, ὅτι ἔγεινε παίγιον ὀνείρου, ἢ μάγου τινὸς κακοποιοῦ.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

Ἡ λευκότης τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς δὲν εἶναι πάντοτε ἀποτέλεσμα τοῦ προβεβηκότος τῆς ἡλικίας. Ἡ λευκότης αὕτη παρατηρεῖται καὶ εἰς κεφαλὰς νέων δεκαοκτῶ καὶ εἰκοσιν ἐτῶν. καὶ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, κατὰ τὴν Ἀφρικὴν ἰδίως ἀπαντώμενοι. οἱ καλούμενοι Λευκίται ἢ Ἀλβίνοι, οἵτινες γενῶνται ἔχοντες τὰς τρίχας λευκάς. Ἡ λευκότης τῆς κόμης ἐπέρχεται πολὺν διὰ μιᾶς. Αἱ τρίχες τοῦ διασῆμου Θωμᾶ Πόρου καὶ τοῦ Ἰσπανοῦ Διέγου Ὁσαρίου ἐλευκάνθησαν ἐν μιᾷ νυκτὶ, ὅτε οὗτοι ἔμαθον τὴν εἰς θάνατον καταδίκην αὐτῶν. Λέγουσι δὲ ὅτι συνέβη τὸ αὐτὸ καὶ εἰς εἰν ὥραιαν ἀλλ' ἀτυχῆ βασιλίσσαν τῆς Γαλλίας Μαρίαν Ἀντωνιέτον, ὅτε καὶ αὕτη εἶχε καταδικασθῆ εἰς θάνατον. Νέος τις ζωγράφος, τοῦ οὐοῖου ἡ κόμη ἦτο μέλαινα, κρυβεῖς ἐν ὑπογείῳ ἐπὶ τῆς γαλλικῆς τρομοκρατίας τοῦ 1799, ἐξῆλθε μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἔχων τὴν κόμην λευκοτάτην. Δὲν εἶναι δὲ πολὺς καιρὸς ὅτε νέοι τινὲς, διατρέξαντες πάντας τοὺς κινδύνους φοβεροῦ ναυαγίου, ἔφθασαν εἰς τὴν ξηρὰν μὲ κατὰλευκα ἡλιθία.

Ἄλλὰ τὸ ἐκπληκτικώτερον εἶναι, ὅτι συμβαίνει πολλάκις κόμη λευκὴ νὰ γίνηται πάλιν μέλαινα, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο τὰ τοῦ κόρακος ὡὰ, τὰ ὁποῖα συνιστᾷ ὁ σοφὸς πλὴν εὐπιστος Πλίσιος. Ἡ Σωσάνα Ἐδμόνδου, ἀγγλὶς τὸ γένος, εἶδε κατὰ τὸ ἐννενηκοστὸν πέμπτον τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἔτος, τὴν τέως κατάλευκον κόμην αὐτῆς νὰ γείνη μέλαινα καὶ μείνη τοιαύτη μέχρι τοῦ θανάτου αὐτῆς, συμβάντος μετὰ τριάκοντα ἔτη. Ὁ ἰατρὸς Σλάβης, εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα ἐτῶν, ἐδοκίμασε τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν ὅτε εἶδε τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην. Ἡ

κόμη αὐτοῦ ἔλαβε βαθύ φαιόν χρώμα καὶ ἔμεινε τοιαύτη μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, συμβάντος τὸ ἑκατοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος. Γέρων τῆς ἑκατοντούτης ἐκ Βιέννης, εἶδε μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως τὴν κατάλευκον αὐτοῦ κόμην νὰ γείνη ἐντελῶς μέλαινα. Ἀναφέρεται ἐπίσης Σκῶτος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκ τῆς ἡλικίας καταλευκανθεῖσα κόμη ἔγεινε, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ξανθὴ, ὡς ὅτε ἦτο νέος. Ἄλλ' οὐχ ἦτον ἄξιον περιεργείας φαινόμενον, ἐπιβεβαιούμενον δὲ ὑπὸ πολλῶν συγγραφέων, εἶναι ὅτι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἐξακολουθοῦσιν ἀξάνουσαι καὶ μετὰ θάνατον ἀκόμη, ὡς συγγραφεὺς τις ποιεῖται μνείαν πτώματός τινος, τοῦ ὁποῖου τὴν κόμην καὶ τῶν πώγωνα ἐψάλιδισαν πολλάκις, ἢ Ἐφ' ἡμερῶν τῶν Σοφῶν ἀνέφερον ἄλλοτε περὶ νεκρᾶς γυναικός, τῆς ὁποίας τὰ μαλλία ἐξῆλθον ἀπὸ τὰς ῥωγμὰς τοῦ φερέτρου τῆς μετὰ τεσσαράκοντα τρία ἔτη ἀπὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, τὸ πτώμα ἐφάνη ἀκέραιον καὶ φυλάττον σχεδὸν τὴν πρῶτην αὐτοῦ μορφήν, καίτοι μετὰ ταῦτα εἶχον θάψει δύο ἄλλους νεκρούς, ἐντελῶς τούτους διαλυθέντας. Κόμη βοστρυχῶδης καὶ πικνοτάτη ἐκάλυπτεν ὅλον τὸ σῶμα. Ἦτο χρώματος ἐρυθροῦ, ὀλίγον σγουρὴ ἀλλὰ σεσηπυῖα καὶ θραυομένη εὐκόλως. Ἔτεροι εἶδον ἐν τινι ἀγροτικῷ νεκροταφίῳ, ὅπου ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος δὲν ἔθαπτον πλέον, εἶδον, λέγομεν, κρανίον φέρον φενάκην, τῆς ὁποίας αἱ τρίχες εἶχον κάλλιστα διατηρηθῆ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΙΑΗΝ...

Ὅταν μόνος μου μαζῇ σου, ἐν ᾧ σκέπτεσαι σιγῶσα,
 Κάθημαι εἰς τὸ πλευρόν σου καὶ τὰς χεῖράς σου κρατῶ,
 Εἰς ἐκτάσεις ἡ ψυχὴ μου φεύγει εὐτυχεῖς πετῶσα,
 Καὶ τὰς ὥρας νὰ κρατήσω τὰς φευγούσας δὲν ζητῶ.
 Ὅταν εἰς δασῶν σὲ σύρω τὴν πυκνόφυλλον ἀγκάλην,
 Καὶ τὸ οὖς εἰ στεναγμοὶ σου μοῦ μαγεύουν οἱ χρυσοί,
 ἢ κ' ἐγὼ τῆς γῆς γῆρας τοὺς ὄρκους σοὶ ὀρκίζωμαι καὶ πάλιν,
 Καὶ σ' ὀμνῶ, ἔρω, ... πόθως ... ὅτι μ' εἶσαι μόνη σύ.
 Ὅταν—ὦ! ἐγὼ εὐδαίμων!—
 Εἰς τὸ γόνυ μου τὸ τρέμον
 Τὸ λευκόν σου κλι' ἡρέμα
 Μέτωπον νὰ σπηρίχθῃ,
 Ἄναρτῶ εἰς ἐν σου βλέμμα

Πόθου βλέμματα φλογώδη,
 Ὡς ὅπταν εἰς εὐώδη

Ῥόδου πέταλα μέλισσας στόμα ἀπληστον ἐφθῆ.
 Ὡ! εἰς τὴν φαιδρὰν μου τότε, εἰς τὴν χαίρουσαν καρδίαν
 Ἄγνωστος πολλάκις τρόμος, ὡσεὶ κέντρον εἰσχωρεῖ, ...
 Φρίσσω, ὠχρίῳ, ἡ φρίκη μοῦ ἄλλοι τὴν εὐτυχίαν,
 Κλαῖω κ' εἰς τὰ δάκρυά μου ἡ ψυχὴ μου ἀπορεῖ!
 Ἢ θερμὴ σου τὴν ἀγκάλη
 Μ' ἔρωτα μὲ περιβάλλει, ...
 Μὲ θωπεύεις καὶ μὲ τρόμον μ' ἐρωτᾷς τί μὲ φοβίζει.
 Εἰς τὸ ὄμμα σου πηγῇ
 Θρήνων αἴφνης ἀναβλύζει.
 Καὶ τ' αὐτόματόν σου δάκρυ ἔρχεται ν' ἀναμιγῆ
 Μ' ὅσα πρὶν ὁ ὀφθαλμὸς μου κρύφα ἔχυν' ἐν σιγῇ.
 ἢ Τὶ κρυπτόν, μοὶ λέγεις, ἄλλος ἔρχεται νὰ σὲ τερφίξῃ;
 ἢ Ὡ ἀγάπη μου, μὴ ὀρῆναι
 ἢ Τὴν ὀδύνην σου θὰ σβύσω,
 ἢ Ἄν ὀρῆνῃς, θὰ συνὀρῆνῃσω,
 ἢ Κ' εἰς τὰ στήθη σου τὰ νέα ἡ ψυχὴ μου θὰ σταλάξῃ
 ἢ Ὅτι βάλλομαι σταλάζει εἰς τοὺς πόρους ἡ γαλήνη
 Μὴ μὲ ἐρωτᾷς; ὦ μόνη τῆς ψυχῆς μου σὺ ψυχή!
 Ὅταν σὺ θερμὰ μὲ ὀλίβης καὶ μοὶ λέγῃς «σὲ λατρεύω»
 Καὶ τὸ βλέμμα μου μεθῶν αἴρω ἐπὶ σὲ ταυό.
 Τότ' ἐμοῦ οὐδένα ἄλλον εὐτυχέστερον πιστεύω!
 Πλὴν καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κόλπους εὐτυχῶν στιγμῶν εἰσέτι
 Ἄγνωστος τις μ' ἀντηχεῖ
 Εἰς τὸ οὖς φωνὴ κρυφαί,
 Καὶ μ' ἀγγέλει, ὅτι φεύγει μὲ τὰς ὥρας, μὲ τὰ ἔτη
 Τῶν θνητῶν ἡ εὐτοχία,
 Ὅτ' ἡ φλόξ τοῦ ἔρωτός μας ἰδὲν θὰ ἦνε αἰωνία,
 Κ' ἡ ψυχὴ μου φοβισμένη εἰς τοῦ μέλλοντος τὰ σκόπη
 Βισχωρεῖ καὶ θλίπει ὅτι
 Εἶν' ὄνειρου μόνον πλάνη
 Εὐτυχία, ἥ τις μέλλει ἐπὶ τέλους ν' ἀποθάνῃ!

Ο ΚΛΑΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑΣ.

Ἀνθοῦν κλωνιον ἀμυγδαλέας
 Ἐμβλημα κάλλους φεῦ! νεαροῦ.
 Καὶ τῆς ζωῆς μας, ὡς σὺ, τῆς νέας
 Τὸ ἄνθος πίπτει πρὸ τοῦ καιροῦ.

Ὅπου ἂν ἦσαι, ἄνθος ποικίλον,
 Εἴτε σὲ δρέπωμεν, εἴτε μὴ,
 Ἐξαφανίζεσαι φύλλον, φύλλον,
 Ὡς αἱ χαρὰί μας στιγμῆ, στιγμῆ.